

Brief over het avondmaal

Brood blijft brood, wijn blijft wijn

door: J.N. Darby

Lees Johannes 6

Ik heb een mooi portret van mijn moeder. Als men zou spreken over het doek en de kleuren, dan begrijpt men er niets van. Het portret is voor mij kostbaar, omdat het mijn moeder is — en zou men dan mijn aandacht afleiden door die te vestigen op de middelen die gebruikt zijn om haar te schilderen? Dat komt omdat men niet voelt, wat mijn moeder voor mij is. Het portret heeft geen andere waarde, dan dat het mijn moeder voorstelt. Daarom zou ik het niet kunnen wegdoen. Ik ontdek er mijn moeder in. Ik koester dat portret. Ik draag het bij mij, ik zorg er voor; maar als ik stilsta bij de volmaaktheid van het werk, als kunstwerk, gaat de band met het hart verloren.

Meer dan dat is het geval bij het Avondmaal. Omdat de Heer er werkelijk aanwezig is, bij ons, door de Geest, naar de bedoeling van de instelling. Dat is zeer kostbaar. Maar bovendien heeft het Hem behaagd ons een zichtbaar middel te geven dat ons aan Hem herinnert. Op die manier ben ik er toe gekomen om over een portret te schrijven, bij wijze van vergelijking.

Ik heb des te meer vrijmoedigheid om de gedachte aan een wezensverandering te verwerpen, omdat de Heer zegt: “De Geest is het die levend maakt; het vlees heeft geen enkel nut” (Joh. 6:63). Toch spreken de verzen van Johannes 6 over Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken. Ze hebben niet betrekking op het Avondmaal, maar op Christus Zelf — daar ben ik zeker van. Het Avondmaal viert de heilsfeiten waarvan Johannes 6 spreekt. Johannes 6 spreekt niet over het Avondmaal, over het symbool, maar over de gesymboliseerde feiten zelf. Dat is duidelijk, lees het hoofdstuk maar.

Als de toepassing die men ervan maakt op het Avondmaal zelf waar was, zou niemand die ooit eraan deelgenomen had verloren kunnen gaan, en degene die het nooit genomen had zou daarentegen wel verloren zijn. Niet alleen zouden zij die eraan hadden deelgenomen gezegend, maar noodzakelijk en eeuwig gered zijn (zie vs. 53 en 54). Dat is ritualisme. Maar wat nog meer is, de Heer verklaart Zelf dat Hij niet over het Avondmaal spreekt, maar over Zijn eigen Persoon als uit de hemel neergedaald, over dezelfde Persoon die naar de hemel zou teruggaan (zie vs. 35, 41, 48, 51, 58 en 62).

Het Avondmaal stelt Christus voor in één van deze beide toestanden, namelijk als *gestorven*. Dat staat in

het middelpunt. Dit is de grondslag van alles. Deze kostbare waarheid is zelfs voor de Vader een reden om Christus lief te hebben. Het feit dat een *gestorven* Christus ons in deze tekenen wordt voorgesteld, bewijst dat Hij Zelf niet letterlijk daarin aanwezig kan zijn. De tekenen spreken niet tegelijkertijd ook van een levende Christus. Dat zou de ontkenning zijn van het symbool van de dood en zou de bedoeling van de inzetting tenietdoen. Deze instelling stelt ons de dood van Christus voor, een gestorven Christus, Zijn overgegeven lichaam, Zijn vergoten bloed.

Christus wil dat wij *Hem* zullen gedenken: “Doet dit tot Mijn gedachtenis”. Ik gedenk een *gestorven* Christus, niet een levende Christus in de hemel. Dat is iets anders. Inderdaad leef ik door Hem. Hij is mijn leven en ik geniet van Zijn gemeenschap. Ik blijf in Hem, Hij blijft in mij. Er is geen scheiding van Zijn liefde. Als door mijn dwaasheid de gemeenschap wordt onderbroken, moet die door belijdenis van zonde worden hersteld. Zo leef ik in gemeenschap met de Heiland, die zich aan ons openbaart zoals Hij het niet aan de wereld doet.

Hoever zijn de katholieken afgedwaald door hun verkeerde toepassing van deze kostbare inzetting! Zij willen de inzetting naar de letter nemen (maar die letter doodt!). Zij verwijderen daadwerkelijk het bloed. Men drinkt niet van de beker. Het bloed, buiten het lichaam, is echter juist het teken van de dood, van het volbrachte werk van Christus. Wij zijn verzoend, gerechtvaardigd, door Zijn bloed. Om dit verlies te compenseren leren zij dat het lichaam, de ziel, het bloed en de Godheid van Jezus Christus in de beide elementen aanwezig zijn.

Maar als het bloed nog in het lichaam is, *is er geen verlossing*. Zonder dat ze het weten is hun sacrament *de viering van een niet volbrachte verlossing*. Dat is het gevolg van de ritualisering van deze inzetting. Als er ooit een bewijs is, hoe Satan met de mensen speelt als zij de Geest opgeven voor het vlees, is het wel te vinden in de eucharistie, het middelpunt van hun systeem.

Als velen van hen denken aan de Heiland, aan de kracht van Zijn dood, ben ik natuurlijk dankbaar. Maar dat kunnen zij niet doen zonder het sacrament los te laten en in het geloof te denken aan de Heer Zelf. Dan

denkt men aan het bloed dat gestort is en ‘drinkt’ het in het geloof. Dan denkt men aan een gestorven Heiland, aan Zijn overgegeven lichaam en ‘eet’ men werkelijk in het geloof Zijn vlees. Satan heeft dit niet kunnen verbergen voor het geloof, hoewel het ontkend wordt door het ritueel waaraan zoveel waarde wordt gehecht.

Volgens Johannes 3 wordt men wedergeboren uit ‘water’. Als men dat zou toepassen op de doop, zou men waarlijk geboren zijn uit God door middel van het doopwater. Dit is hetzelfde ritualisme, een systeem dat de vijand in de Gemeente heeft geïntroduceerd om de noodzaak en de kracht teniet te doen van een waarachtig werk in de harten van de mensen.

Zo is het Christendom verlaagd tot het Jodendom – een godsdienst van vormen – door aan uiterlijke vormen een werking toe te schrijven die ze zelfs in het Jodendom niet hadden. Terwijl er toch duidelijk staat dat wij gereinigd zijn door het *Woord* (Joh. 15:3). Dat is “de wassing met water door het Woord” (Ef. 5:26).

Het geschreven Woord openbaart ons het levende Woord, d.i. Christus die als Mens gestorven en opgewekt is voor ons.

Wij zijn verenigd met een verheerlijkte Christus, dat is het uitgangspunt. Een gestorven Christus is er niet meer. De dood heeft geen heerschappij meer over Hem. Ik geniet de gemeenschap met deze verheerlijkte Christus en ik ben één met Hem door het geloof. Ik zal Hem gelijk zijn, ik verheug mij in de hoop der heerlijkheid. Moet ik daarom Zijn dood en lijden vergeten? Nee, want dat verbindt ons juist met Christus door een bijzondere liefdeband. Waar Hij moest lijden en alles moest dragen, deed Hij dat geheel alleen. Mijn hart kan tenminste bij Hem zijn en in gedachten ga ik terug naar Golgotha. Door Zijn dood te gedenken, Zijn liefde, Zijn lijden, ben ik van harte met Hem verenigd daar waar Hij nu is, in de hemel.